

Sygn. akt II K 243/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu w Wydziale II Karnym, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Ewa Stępień

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Bajerska

w obecności Prokuratora Prok. Rejonowej w Grudziądzu Mikołaja Tyburczy

po rozpoznaniu w dniach 14 maja 2015r., 29 czerwca 2015r., 31 sierpnia 2015 r. i 05 października 2015r. sprawy karnej:

R. G. (1)

ur. (...) w P., syna S. i L. zd. P., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, bez zawodu, nie karanego, zam. P. (...), (...)-(...) G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 października 2013 r. w G., będąc pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w C. o sygn.. akt 1 Ds. 1937/13 o przestępstwo z art. 270 § 1 kk i zeznał nieprawdę co do okoliczności przebiegu kontroli drogowej zaistniałej w dniu 22 października 2012 r. w m. Ł. podając, że nie kierował w tym czasie samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...), gdyż pojazdem tym kierował wówczas P. C. (1), a nadto, że podpisy na protokole przesłuchania go w charakterze sprawcy wykroczenia drogowego zostały podrobione i fałszywie oskarżył o popełnienie tych czynów P. C. (1), wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, ponieważ to on kierował pojazdem i dopuścił się wykroczenia drogowego, a podczas kontroli okazał swój dowód osobisty i złożył podpisy na protokole.

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk oraz art. 238 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

o r z e k ł:

I. Uznaje oskarżonego **R. G. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 233 § 1 k.k. po zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej na kwotę 40,- zł (czterdzieści złotych)

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600,- zł (sześćset złotych) tytułem opłaty sądowej, oraz obciąża go wydatkami postępowania w wysokości 130,- zł (sto trzydzieści złotych).

Sygn. akt II K 243/15

UZASADNIENIE

R. G. (2) ma 36 lat. Zamieszkuje wraz z rodziną w miejscowości P..

R. G. (1) prowadzi działalność gospodarczą, która jest jego źródłem utrzymania.

Działalność gospodarcza obejmuje usługi budowlane, świadczone na terenie całego kraju. Firma (...). G. staje do przetargów publicznych, wykonuje wiele prac dla instytucji publicznych.

/dowód: wyjaśnienia R. G. – k. 48-49, 81-81v, 133/

W dniu 22 października 2012r. R. G. (1) wraz ze swoim pracownikiem B. W. jechali z G. do L..

Samochodem marki M. o nr rej. (...) kierował R. G. (1), B. W. (1) był pasażerem samochodu.

Około godziny 8.15 R. G. (1) przejeżdżał drogą krajową nr (...) przez miejscowość Ł.. Obowiązuje tam ograniczenie prędkości jazdy do 70 km/h.

Pomimo tego ograniczenia prędkości R. G. (4) jechał z prędkością 150 km/h, przekraczając tym samym dozwoloną prędkość o 80 km/h.

W tym miejscu ruch drogowym kontrolowany był przez patrol Policji i R. G. został zatrzymany do kontroli drogowej.

R. G. (1) okazał swój dowód osobisty i podał swoje dane osobowe. Po ujawnieniu wykroczenia Policjant zaproponował kierującemu pojazdem mandat karny. R. G. (1) nie przyjął mandatu i dlatego Policjant przestawił mu zarzut z art. 92 a k.w. i odebrał od niego wyjaśnienia w sprawie do protokołu przesłuchania.

R. G. (1) skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień i oświadczył, że wyjaśnienia złoży w sądzie.

Następnie R. G. (1) podpisał protokół przesłuchania własnoręcznie.

W dniu 13 listopada 2012r. do Sądu Rejonowego w C. trafił wniosek o ukaranie Komendy Miejskiej Policji w C. przeciwko R. G. (1), obwinionemu o popełnienie wykroczenia z art. 92 a k.w. w dniu 22 października 2012r. w m. Ł..

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 grudnia 2012r. Sąd Rejonowy w C. ukarał R. G. (1) za wykroczenie z art. 92 a k.w. i wymierzył mu za to karę grzywny. Wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 12 stycznia 2013r.

W dniu 01 lutego 2013r. R. G. (4) został wezwany do zapłaty grzywny i kosztów postępowania. Wobec tego, że ukarany nie uiścił grzywny dobrowolnie, skierowana została do egzekucji. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu wyegzekwował należności sądowe i grzywnę i wpłacił je na konto sądowe w dniu 03 lipca 2013r.

/dowód: notatka urzędowa – k. 1 akt III W 1461/12

Protokół przesłuchania R. G. – k. 2-3 akt III W 1461/12

Protokół przesłuchania B. W. – k. 5-6 akt III W 1461/12

Protokół przesłuchania T. M. – k. 7-8 akt III W 1461/12

Wniosek o ukaranie – k. 11 akt III W 1461/12

Wyrok nakazowy – k. 13 akt III W 1461/12

Teczka 169/13 – dołączona do akt III W 1461/12/

W dniu 15 lipca 2013r., po otrzymaniu informacji o wszczęciu postępowania sprawdzającego kwalifikacje kierowcy wobec przekroczenia 24 punktów karnych, R. G. (1) wystosował pismo do K. w C., w którym wskazał, że w dniu 22 października 2013r. samochodem firmowym o nr rej. (...) kierował jego pracownik, który posłużył się jego danymi oraz dokumentami znajdującymi się w samochodzie.

Postanowieniem z dnia 27 września 2013r. K. w C. wszczęła dochodzenie w sprawie przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k. i 275 § 1 k.k., posłużenia się dokumentami za osobę R. G. (1) i podrobienia jego podpisów na protokole przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

W dniu 10 października 2013r. w K. w G. R. G. (1) został przesłuchany w charakterze świadka. Przed złożeniem zeznań R. G. (1) pouczone o treści art. 233 k.k. tj. o karalności za fałszywe zeznania i zatajenie prawdy.

Podczas tego przesłuchania R. G. (1) zeznał, że w dniu 22 października 2012r. w miejscowości Ł. samochodem M. kierował P. C. (1). Po okazaniu mu protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia R. G. (1) oświadczył, że podpisy w tym protokole nie są jego i najprawdopodobniej zostały nakreślone przez kierującego pojazdem to jest C. P..

W dniu 19 grudnia 2013r. do sprawy został przesłuchany P. C. (1), który zeznał, że był pracownikiem R. G. (1) od czerwca do grudnia 2013r. i wykluczył, żeby w dniu 22 października 2012r. kierował pojazdem M. w miejscowości Ł. oraz podał tam dane i podpisał się za R. G. (1) na protokole przesłuchania sprawcy wykroczenia.

Zarówno P. C. (1) jak i R. G. (1) złożyli próbki pisma ręcznego. Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny badania pisma ręcznego na okoliczność ustalenia autora podpisów na protokole z dnia 22 października 2012r.

W opinii z dnia 24 lutego 2014r. biegły stwierdził, że podpisy R. G. (1) nakreślone na protokole przesłuchania z dnia 22 października 2012r. zostały sporządzone przez R. G. (1).

Postanowieniem z dnia 12 marca 2014r. funkcjonariusz Komendy Miejskiej Policji w C. umorzył dochodzenie w sprawie o czyn z art. 275 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

/dowód: pismo z 15 lipca 2013r. – k. 1 akt 1 Ds. 1931/13

Postanowienie o wszczęciu dochodzenia – k. 26 akt 1 Ds. 1931/13

Protokół przesłuchania R. G. (1) – k. 41-42 akt 1 Ds. 1931/13

Protokół przesłuchania P. C. (1) – k. 69-70 akt 1 Ds.

(...), k. 156v

Opinia biegłego - k. 76-84 akt 1 Ds. 1931/13

Postanowienie o umorzeniu dochodzenia – k. 92 akt 1 Ds. 1931/13

Wyjaśnienia R. G. – k. 48-49, 81-81v

R. G. (1) nie był karany sędownie.

/dowód: dane o karalności – k. 54, 150/

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z wyjaśnień oskarżonego R. G. (1), zaznania świadka P. C. (1) oraz dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci: danych o oskarżonym, danych o karalności oskarżonego, oraz aktach sprawy III W 1461/12 Sądu Rejonowego w C. i 1 Ds. 1431/13 Prokuratury Rejonowej w C..

Oskarżony R. G. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w sprawie wyjaśnienia.

Oskarżony przyznał, że w swoich zeznaniach złożonych w dniu 10 października 2013r. w Komendzie Miejskiej Policji w G. zeznał nieprawdę odnośnie osoby faktycznie kierującej pojazdem M. w miejscowości Ł. i posługującej się

dokumentami podczas kontroli drogowej, ale usprawiedliwił swoje zachowanie i te nieprawdziwe zeznania obawą przed utratą prawa jazdy, które jest mu niezbędne do pracy – do prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd uznał te wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, bowiem potwierdzał je protokół przesłuchania świadka z dnia 10.10.2013r., natomiast motywacja oskarżonego jest logiczna i nie ma podstaw do jej kwestionowania.

Sąd uznał za wiarygodne także wyjaśnienia oskarżonego odnośnie jego sytuacji rodzinnej, materialnej i zawodowej, bowiem nie było to kwestionowane w toku procesu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. C. (1) na okoliczność, że nie kierował samochodem M. w miejscowości Ł., ani nie podpisywał się na protokole przesłuchania nazwiskiem R. G. (1), co potwierdził w swoich wyjaśnieniach oskarżony, jak też opinia biegłego z dziedziny badania pisma ręcznego.

Sąd dał też wiarę zeznaniom tego świadka, że oskarżony nigdy nie namawiał go do przyjęcia na siebie winy za przestępstwo lub wykroczenie, co także było zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne i miarodajne dla rozstrzygnięcia dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego w sprawie w postaci: danych o oskarżonym, danych o karalności oskarżonego, oraz aktach sprawy III W 1461/12 Sądu Rejonowego w C. i 1 Ds. 1937/13 Prokuratury Rejonowej w C., których kopie dołączone były do akt sprawy, bowiem były to dokumenty urzędowe, sporządzone przez kompetentne osoby, zaś autentyczności tych dokumentów ani prawdziwości zawartych w nich informacji nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. oskarżył R. G. (1) o to, że w dniu 10 października 2013 r. w G., będąc pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w C. o sygn.. akt 1 Ds. 1937/13 o przestępstwo z art. 270 § 1 kk i zeznał nieprawdę co do okoliczności przebiegu kontroli drogowej zaistniałej w dniu 22 października 2012 r. w m. Ł. podając, że nie kierował w tym czasie samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...), gdyż pojazdem tym kierował wówczas P. C. (1), a nadto, że podpisy na protokole przesłuchania go w charakterze sprawcy wykroczenia drogowego zostały podrobione i fałszywie oskarżył o popełnienie tych czynów P. C. (1), wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, ponieważ to on kierował pojazdem i dopuścił się wykroczenia drogowego, a podczas kontroli okazał swój dowód osobisty i złożył podpisy na protokole.

Zdaniem oskarżyciela opisanym zachowaniem R. G. (1) wyczerpał znamiona występku z art. 233 § 1 k.k., 234 k.k. i 238 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy na podstawie zebranego i powyżej ocenionego materiału dowodowego w sprawie Sąd uznał oskarżonego R. G. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Sąd podzielił przy tym stanowisko oskarżyciela, uznając że R. G. (1) przypisanym mu zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., 234 k.k. i 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.k. karze podlega ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Przy czym, warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Przepis art. 234 k.k. wskazuje na odpowiedzialność karną tego, kto przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, fałszywie oskarża inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego. Zaś w myśl art. 238 k.k. karalne jest zachowanie tego, kto zawiadamia o przestępstwie lub o przestępstwie skarbowym organ powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono.

W ocenie Sądu, należy stwierdzić z całą stanowczością, że R. G. (1) składając zeznania w charakterze zawiadamiającego i świadka w sprawie 1 Ds. 1937/13 dopuścił się występku penalizowanego w przepisie art. 233 § 1 k.k., art. 234 k.k. i 238 k.k.

Nie ulegało w sprawie wątpliwości, że oskarżony był przesłuchiwany przez uprawniony organ – funkcjonariusza Policji K. w G. – w ramach postępowania przygotowawczego zainicjowanego pismem oskarżonego poddającym w wątpliwość tożsamość sprawcy wykroczenia. Niewątpliwe jest także to, iż te zeznania oskarżonego w charakterze świadka miały służyć jako dowód w sprawie – w dochodzeniu prowadzonym w sprawie o fałszowanie dokumentu oraz posłużenia się cudzym dowodem osobistym, ani też to, że przed podjęciem czynności przesłuchania w charakterze świadka R. G. (1), był pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W ocenie Sądu w świetle zeznań wyjaśnień oskarżonego, zeznań P. C. i opinii biegłego, jednoznaczne było, że w chwili składania zeznań R. G. (4) wiedział, że zeznaje nieprawdę, że faktycznie samochód prowadził on sam osobiście, że przekroczył prędkość, wylegitymował się przez policjantem swoim własnym dowodem osobistym, złożył wyjaśnienia w sprawie tego wykroczenia i podpisał osobiście protokół tego wykroczenia.

Wyjaśnienia oskarżonego wskazywały jednoznacznie, że oskarżony z pełną świadomością i zamiarem zeznał nieprawdę, iż to P. C. (1) kierował pojazdem i posłużył się jego dokumentami, a także podpisał protokół przesłuchania nazwiskiem (...). Jego zachowanie cechowało się zatem umyślnością. Fałszywie oskarżył P. C. (1) o popełnienie przestępstw z art. 270 k.k. i 275 k.k. wiedząc, że przestępstwa takie wcale nie zostały popełnione.

Oskarżony wyjaśnił przy tym swoją motywację, obawę, że utraci prawo jazdy a tym samym możliwości zarobkowania.

Ta motywacja oskarżonego jakkolwiek nie bez znaczenia w sprawie, nie mogła jednak ekskulpować go, bowiem oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności, a jedynie kierował się własnym interesem. Chciał uniknąć powtórnej kwalifikacji kierowców.

Występek z art. 233 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3, z art. 234 k.k. i z art. 238 k.k. karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie z art. 11 § 3 k.k. podstawę wymiaru kary dla oskarżonego stanowił przepis art. 233 §1 k.k.

Przepis art. 53 k.k. stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Przy tym, okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą.

Jednocześnie art. 37a k.k. stanowi, że jeśli przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 8, Sąd może orzec karę grzywny lub karę ograniczenia wolności.

Mając na uwadze okoliczności sprawy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i stopień jego zawinienia Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny.

Zgodnie z przepisem art. 33 § 1 i 3 k.k. grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, w wysokości od 10 do 360 stawek dziennych. Ustalając zaś wysokość stawki dziennej należy brać pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, przy czym wartość jednej stawki dziennej nie może być niższa od 10 zł i przekraczać 2000 zł.

Kierując się zasadami wymiaru kary przytoczonymi powyżej Sąd wymierzył oskarżonemu R. G. (1) karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, uznając że taka kara spełni cele kary, w szczególności zapobieże popełnieniu przez oskarżonego popełnieniu podobnego przestępstwa w przyszłości.

Oskarżony R. G. (1) nie był wcześniej karany sędownie, zaś okoliczności sprawy i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego, powodują, że wymierzenie mu kary pozbawienia wolności jawi się jako zbyt surowe. Z kolei kara ograniczenia wolności może okazać się niewykonalna, ze względu na sytuację zawodową oskarżonego, którego praca związana jest z częstymi wyjazdami poza miejsce pobytu. Dlatego Sąd uznał, że cele kary spełni kara grzywny, której uiszczenie leży w możliwościach oskarżonego.

Jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary, jednocześnie uzasadniające wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju pomimo zagrożenia karą pozbawienia wolności Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego R. G. (1).

Okolicznością łagodzącą była także postawa oskarżonego w toku postępowania, jego przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i chęć poddania się odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, co świadczy o tym, że oskarżony zdaje sobie sprawę z naganności swojego zachowania i cele postępowania w aspekcie prewencji indywidualnej zostaną spełnione.

W ocenie sądu na korzyść oskarżonego przemawia także jego stabilna sytuacja rodzinna, materialna i zawodowa co sprzyja jego pozytywnej prognozie kryminologicznej i nie popełni on więcej żadnego przestępstwa, a zdarzenie opisane w wyroku były incydentalne i więcej się nie powtórzy.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary, a jednocześnie okoliczności wykluczające warunkowe umorzenie postępowania przeciwko oskarżonemu Sąd uznał znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu.

Podkreślenia wymaga tu kwestia tego, że oskarżony nie tylko złożył nieprawdziwe zeznania, ale oskarżył inną – niewinną osobę o popełnienie przestępstwa fałszowania dokumentów i posłużenia się jego dowodem osobistym. Ta osoba – P. C. (1) zupełnie bez powodu została narażona na przesłuchanie na Policji w tej sprawie. Oskarżony naraził P. C. (1) na zarzut popełnienia przestępstwa po to, żeby sam uniknąć odpowiedzialności za drogowe wykroczenie, skala odpowiedzialności za takie czyny jest nieporównywalna.

Ponadto oskarżony uruchomił całą machinę ścigania przestępstwa zawiadamiając o przestępstwach które nie miały miejsca, o czym oskarżony doskonale wiedział. Zamiast ścigać rzeczywistych sprawców przestępstwa Policja i Prokuratura angażowała swój czas i swoje środki w sprawę podrobienia podpisu R. G. i posłużenia się jego dokumentami, mimo tego, że on sam doskonale wiedział, że nikt na jego szkodę tych przestępstw nie popełnił.

Decyzja oskarżonego o złożeniu zawiadomienia, fałszywym oskarżeniu i złożeniu fałszywych zeznań nie była nagłą, spontaniczną, podjętą w jakimś stanie wyższej konieczności. Oskarżony złożył pisemne zawiadomienie w lipcu 2013r. a przesłuchany w tej sprawie był dopiero w październiku. Oskarżony miał więc bardzo dużo czasu, ponad 3 miesiące, żeby swoją decyzję przemyśleć. Żeby odstąpić od swojego planu, zamiaru wmanewrowania P. C. (1) w popełnienie przestępstw i tym samym uniknąć odpowiedzialności za wykroczenie.

Pomimo tego oskarżony brnął w swoje kłamstwa i sam dobrowolnie ich nie wycofał. Mimo, że już po złożeniu zeznań w dniu 10 października 2013r. oskarżony miał szansę, żeby sam dobrowolnie wyjaśnić swoją sytuację i złożyć prawdziwe zeznania. Dopiero przedstawiony mu dowód, opinia biegłego z dziedziny badania pisma, z którą trudno polemizować, uświadomiła oskarżonemu naganność jego zachowania.

Oskarżony świadomie wprowadzał w błąd organy ścigania, działał na szkodę tak wymiaru sprawiedliwości jak i swojego kolegi P. C. (1).

Dlatego zdaniem Sądu nie można uznać, że społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie jest znaczna.

Sąd uwzględnił fakt, że P. C. (1) nie ma żalu ani pretensji do oskarżonego, jak też to, że oskarżony w żaden sposób nie nakłaniał kolegi, żeby wziął na siebie odpowiedzialność czy to za wykroczenie czy to za przestępstwo, ale te okoliczności uzasadniały odstąpienie od wymierzenia kary pozbawienia wolności i zastosowanie art. 37a k.k.

Warunkowe umorzenie postępowania nakazuje uwzględniać także właściwości sprawcy. W przypadku oskarżonego, przekraczającego prędkość o 80 km/h (!!) i chcącego uniknąć odpowiedzialności za wykroczenie kosztem obciążenia kolegi za przestępstwo, nie można mówić o nie będącym znacznym stopniu winy.

Motywacja oskarżonego, jakkolwiek stanowiąca pewne usprawiedliwienie dla złożenia zawiadomienia do K. w C. w piśmie z dnia 15 lipca 2013r. nie może już usprawiedliwiać jego zeznań z 10 października 2013r., bo do tego czasu oskarżony powinien sprawę przemyśleć i uznać, że nawet dodatkowe badanie jego kwalifikacji jako kierowcy nie jest warte popełnienia przestępstwa fałszywych zeznań. Ostatnim momentem na refleksję oskarżonego powinno być pouczenie o karalności za fałszywe zeznania. Mimo tych pouczeń oskarżony nie odstąpił od swoich zamiarów i trzymał się ich do czasu ujawnienia opinii biegłego. Dlatego w ocenie Sądu nie zasłużył na dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania.

Równowartość jednej stawki dziennej Sąd ustalił na kwotę 40,- zł, uznając że oskarżony prowadzący działalność gospodarczą ma możliwość uiszczenia grzywny w stawce 40,- zł. Z jednej strony tak ustalona stawka dzienna nie spowoduje uszczerbku utrzymania oskarżonego ale z drugiej będzie dla niego realną dolegliwością związaną z poniesioną karą za przestępstwo, którego się dopuścił.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983r., Nr 49 poz. 223) Sąd zasądził od każdego z oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600,- zł tytułem opłaty sądowej, oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 130,- zł.